

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Indulgentiarum virtute F. Martini Luther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Con: XXXVII. Quilibet Christianus verus/ siue viuus siue mortuus/ habet p[er]ticipatione[m] omniu[m] bono[rum]. Christi & Ecclesi[a]e/ etia[m] sine l[ite]ris venia[rum]/ a deo sibi data[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

nam satisfactoria requirit, Alia scz q̄ Cruē Euāgelicā (i. Ieiun-
labo: Vigili:) Aliam q̄ castigatoriā, non enim has intelligūt, q̄
has remitti nisi a deo non possunt negare.

Secundo, huic monstro addūt maus, scz, q̄ Canones des-
clarent impostā, ergo Papa non habet, nisi declarare, nunq̄
autē imponere, nec relaxare, Alio quā contra v̄bū Christi, hū
sic docebunt nos, Quicquid ego ligauero, tu solues.

CON: XXXVII.

Quilibet Christianus verus/siue viuus siue mor-
tuus/habet participationē omnium bonorum Christi &
Ecclesie/et i sine lris venias/a deo sibi datā.

¶ Impossibile est esse Christianū, quin Christum habeat, Q̄
si Christū, & omnia simul q̄ Christi, Dicit q̄n. B. Apostol⁹ Ro-
xij. In dū nini dūm Ihesum Christū. Et Ro: viij. Q̄ nō non
oīa nobis cū illo donauit. Et i. Corin. iij. Omnia vestra, siue Ce-
phas, siue Paul⁹, siue vita, siue mors. Et i. Cor. xij. Nō estis v̄i,
sed mēbra de mēbro. Et alijs locis vbi describit, vnū corpus,
vnū panē, nos oēs esse in Ch̄o singulos, alterū alteri⁹ mēbra.
Et in Can: Dilectus meus mihi; & ego illi. Quia per fidē Ch̄i,
efficitur Christianus, vnus spūs & vnū cū Ch̄o. Erunt autē duo
i carne vna. Q̄ d̄ fragmentū magnū ē, in Ch̄o & Eccl̄ia. Cū
ergo spūs Christi sit in Christianis, per quē fratres cohæredes,
concorpales & ciues fiunt Christi, quō ibi possit non esse p̄ci-
cipatio oīm bonorum Christianā & Christus ex eo dē spiritu has
bet omnia sua. Ita sit, per inestimabiles diuitias misericordiarū dei
patris, vt Christianus possit gloriari, & cū fiducia presumere i
Christo omnia, scz q̄ iusticia, virtus, paciētia, humilitas, omnia
merita Ch̄i, sint etiā sua, p̄ vnitatē spūs ex fide i illū. Rursum,
oīa p̄tā sua iam non sint sua, sed Ch̄i, per eam dē vnitatē, in q̄
& absorbēt oīa. Et hec ē fiducia ch̄ianorū, & iucunditas cons-
cientiē nr̄e. Q̄ per fidē sūt p̄tā nr̄a, non nr̄a, sed Ch̄i, i quem
de⁹ posuit p̄tā oīm nr̄m, & ip̄e tulit p̄tā nr̄a. Ip̄e agnus dei,
qui tollit p̄tā mūdi. Rursum omnis iusticia Ch̄i, sit nr̄a. Im-
ponit enī m̄tū suā sup nos, & bene habemus, & extēdit pal-
liū suū, & operit nos, b̄ndictus Saluator in secula amē.

Verū, q̄ hec p̄cipatio suauissima & iucūda p̄mutatio, non
fit nisi per i dē, hāc autē homō, nec dare nec auferre possit, satis
clarū p̄tō, q̄ virtute clauū v̄l b̄n̄ditio venialium lras, hec p̄ci-
cipatio nō dat, sed potius aū, & sine illis, dat a solo deo, sicut
remissio aū r̄missionē, Absolutio aū absolutiōnē, ita p̄cipas

tio ante picipationem;

Quid ergo picipat Papa, sua picipatione: Rñdeo, Illi dis-
cerent, vt supra de remissione dictū ē Con: vi. q̄ declaratiue p-
ticipat, Nā q̄o possint aliter dicere, non intelligere me, confis-
teor, Meū sensum sequēte ponā conclusione.

CON: XXXVIII

Remissio tñ & picipatio Papę / nullo mō est cō-
tēnenda / q̄a (vt dixi) ē declaratio remissionis diuīę

¶ Non q̄ necessaria sit illa declaratio, q̄ in lris & publicis sit
indulgentiarū (sufficit enī ea q̄ fit in priuata confessione) Sed q̄
non sit contēnēda, Quia per eā, etiā Ecclesię nota fit, & appros-
bat, priuatim facta declaratio, Sic enī ego intelligēdum puto:
Qui habet meliora, dicat ea. Non enī, q̄ alias illa picipatio
publica faciat, video. Verū, licet hanc conclusiōnē ab omnib⁹
(vt puto) acceptā, non negē, dixi tñ supra concl: vi. mihi n̄ pla-
cere hūc modū loquēdi, q̄ Papa nihil aliud faciat, q̄ q̄ decla-
ret aut approbet remissionē diuinā seu picipationē. Nam id
primo nimis viles reddit Ecclesie clauē, imo verbū Chri facit
inīū quodāmō, vbi dixit, Quodcūq; &c, Declaratio enī ni-
mis modicū est, Secūdo Quia incerta erūt omnia ei, cui fit des-
claratio, licet alijs seu Ecclesie, foris in facie, certa fiat illius remis-
sio & reconciliatio.

Quare, sicut superius de remissione culpe, ita de picipatiōe
bonorū, volo opinari, donec erudiar meli⁹, videlicet, Q, sicut
peccator post pētū, difficillime confidit in miām dei, Adeo
viget ad desperationē pētū onere suo grauissimum, multoq;
facili⁹, irā, q̄ miām dei, cogitat: sicut añ pētū, facilius miām,
q̄ irā cogitat. Oīa enī puerse agit hō, Timēs vbi nō ē timēdū,
sed sperandū, scz post pētū, Presumēs, vbi non ē psumēdū,
sed timēdū, scz añ pētū, Cui⁹ rei exēplū abūde ostēsum ē in
resurrectione Chri, vbi multis argumentis opus fuit, vt scē in
cordib⁹ discipulorū resuscitaret. Deniq; prima annūciatio fuit
muliebris, & delyramētis ab illis compata, ita & pētōri priā fi-
ducia apparet mollis, & cui nō, vñ vix credēdū putet. Ita mul-
to diffidēti⁹ ē confidere scē eē picipē Chri bonorū. (i. i. n̄ narra-
bilū bonorū, vt sit piceps diuīę nature, vt ait, S. Petri⁹) Magē
nitudo bonorū, etiā opat diffidētiā, videlz nō solum eē remissa
tā mala, verū & collata tāta bona, vt sit fili⁹ dei, haeres regni,
fr̄ Chri, soci⁹ angelorū, dñs mūdi, Obsecro, quō hec vā p̄t cre-
dere, qui pētū sui morsu, imo pondere fess⁹ trahit ad inferos.